

Sygn. akt V CO 90/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz (sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie ze skargi J.P.

przy uczestnictwie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych
o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 25 czerwca 2020 r.,

skargi J.P. na naruszenie praw skarżącego do rozpoznania

sprawy o sygn. akt II UK 524/16 bez nieuzasadnionej zwłoki

1) odrzuca skargę

**2) oddala wniosek adw. A.P. o przyznanie kosztów pomocy
prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

J.P. wniósł skargę na naruszenie jego praw do rozpoznania sprawy sygn.. II UK 524/16, rozpoznawanej w Sądzie Najwyższym. Skarżący wniósł o stwierdzenie przewlekłości postępowania, o wydanie stosownych zaleceń Sądowi rozpoznającego skargę, a także o zasądzenie na jego rzecz kwoty 20 000 zł tytułem zadośćuczynienia „za naruszenie dóbr osobistych osoby i firmy pełnomocnika z urzędu i wzruszanie pewności prawa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz. U. 2018, poz.75), skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie. Celem skargi jest przeciwdziałanie trwającej przewlekłości, zaś jej funkcją - przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2012 r., III SPP 21/12, z dnia 16 stycznia 2018 r., III SPP 60/17, oba nie publ.). Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04 (OSNP 2005 Nr 5, poz. 71) wyjaśnił, że postępowanie ze skargi na przewlekłość nie jest samodzielnym postępowaniem zmierzającym do stwierdzenia przewlekłości i ewentualnie zasądzenia z tego tytułu odpowiedniego odszkodowania (zadośćuczynienia), bowiem jego celem jest przyznanie „odpowiedniej sumy pieniężnej” jako wstępnej (tymczasowej) rekompensaty. Nie jest zatem dopuszczalne wniesienie takiej skargi po zakończeniu postępowania.

Postępowanie w sprawie II UK 524/16, którego dotyczy skarga, zostało zakończone postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2017 r. o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Odpis tego postanowienia doręczono wnioskodawcy 17 października 2017 r., a jego pełnomocnikowi adwokat A.P. w dniu 2 listopada 2017 r.

Skargę nadaną przesyłką poleconą w dniu 3 kwietnia 2020 r. i zarejestrowano w Sądzie Najwyższym w dniu 14 kwietnia 2020 r. Wniesienie skargi nastąpiło zatem po prawomocnym zakończeniu nie tylko postępowania co do istoty sprawy, ale także po zakończeniu postępowania kasacyjnego. Oznacza to, że skarga jest niedopuszczalna i podlega odrzuceniu.

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz w związku z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy pranej udzielonej wnioskodawcy w tym postępowaniu podlega oddaleniu, bowiem wnoszenie środka procesowego po upływie ponad dwóch lat od upływu terminu

nie może być uznane za udzielenie zgodnej z zasadami profesjonalizmu pomocy prawnej, finansowanej ze środków publicznych.

jw